A°. 1840. N°. 75.

DONDERDAG, 17 SEPTEMBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

ADVERTENTIEN.

(32881) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 18den September 1840, des voormiddags om *half negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Saramaccastraat*, La. E. No. 35 Nieuwe Wijk en La. D. No. 519 Oude Wijk; aankomende den Boedel wijlen J. H. SAMSON.

Paramaribo, den 12 September 1840.

R. GOLLENSTEDE, Exploicteur.

De Heer BENJAMIN WEIJL, als *Stedelijk Heel- en Vroedmeester* en de Heer CARL EUCHLEIN, als *Heelmeester* in de Divisien, door de *Commissie van Geneeskundig Onderzoek en Toevoorzigt* geadmitteerd zijnde; zoo wordt hiervan, door deze, aan de belanghebbenden kennis gegeven.

Paramaribo, den 14 September 1840.

De Scriba der Commissie voornoemd,

JOHs. ABRAHAMSZ.

(32861) De ondergeteekende is woonachtig in de *Klipsteenenstraat*, La. A. No. 247, laatst bewoond door Dr. ARRIAS.

Paramaribo, den 15 September 1840.

B. WEIJL,

STEDELIJK HEEL- EN VROEDMEESTER.

(32862) De vroegere geannonceerde verkoop van het *HUIS* en *ERF*, aan de *Gravenstraat*, bekend onder La. A. No. 7, aankomende den Boedel wijlen E. J. WESENHAGEN, zal alsnu plaats hebben op aanstaande Vrijdag den 18den dezer, des voormiddags *negen* ure, door- en ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER.

Paramaribo, den 15 September 1840.

J. E. WESENHAGEN, qq. c. s.

(32099) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal *MORGEN* om *negen* uren verkoopen:

PROVISIEN en STUKGOEDEREN, WIJNE- en KOPIE PLANKEN en PLATEN, SUIKER VATEN HOEPELS, enz.

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 15den dezer, de Nederlandsche Schoener Jan Ernst, Kapt. J. A. de Haseth, naar Curaçao. Passagiers: de Heeren Hermanus Bojer, Jean Baptiste Montecattini, Machiel de Veer en Benjamin Cohen Carillon.

Idem, de Engelsche Schooner Mary, Kapt. A. Meldrum, naar Demerary. — Passagier: de Heer Isaak Samuel Jesserun.

Nieuwstijdingen.

(Uittreksels uit de Nederlandsche Dagbladen tot en met 25 Julij 1840).

Duitschland.

BERLIJN, 20 Julij.

Ons regeringsblad verkondigt nu, dat de huldiging van Z. M. den Koning door de Standen des Rijks, op de gebruikelijke wijs, welke ook in 1798 is gevolgd, zal plaats hebben, en dat deze plegtigheid voor de Standen van het Koningrijk Pruisen (de provincien Oost-Pruisen, West-Pruisen en Litthauen) en van het groothertogdom Posen, bepaald is op den 10e. September, te Koningsbergen, en voor de Standen der overige gewesten op den 15e. October, te Berlijn.

De hofrouw is gisteren met eene plegtige dienst in de kerken door het geheele rijk besloten geworden. HH. MM. en de verdere leden van het Koninklijke gezin woonden dezelve alhier in de Domkerk bij. Gisteren avond zou op het Paleis te Postdam het requiem van *Mozart* uitgevoerd worden. Onze *Staats-Courant* is heden voor het eerst zonder rouwbanden verschenen.

DE LIEVE HEER VAN DEN Kleinen Savoyaard.

Wie toch heeft niet een' kleinen Savoyaard gezien? Dagelijks, en vooral in den zomer, ontmoet men hem immers in alle voorname steden van ons vaderland? Maar, zoo als wij den scharrelen jeugdigen reiziger ontmoeten, gelijkt hij niet meer naar het oorspronkelijke beeld, dat wij ons van hem voorstellen, wanneer hij, de ouderlijke hut verlatende, over de bergen van Savoye heenklautert, om in Zwitserland, Frankrijk en andere verder afgelegen Staten zijn fortuin te zoeken. — Toegerust met een piep-orgeltje, een' waterkruik en reisstok, of vergezeld van een' bergrot, hondje of aap, door het toeval hem aangebragt, staat hij dáár, blootshoofds en barrevoets, schier geheel naakt, op de hoogte van dezen of genen berg, aan de grenzen van zijn land, onzeker, welken weg te kiezen. Met weemoed ziet hij terug naar de ouderlijke woning, naar de geliefkoosde plek zijner geboorte, waar de armoede hem dragelijker schijnt dan het denkbeeld zijn vaderland nooit te zullen wederzien; maar de nood, de honger drijft hem voort. Eerlijk van hart, tracht hij zijne bete broods door zingen, orgeldraaijen en schoenpoetsen te bezorgen.

Dikwijls treden deze kleine Savoyaards in dienst van schoorsteenvegers, die hen somtijds onbarmhartig behandelen, gelijk in Frankrijk en Belgie wel eens het geval is — Zij zijn alsdan bestemd om door de kleinste gaten in de naauwste pijpen der schoorsteenen, tegen hunne knieën, met een lang touw aan de voeten, op te klauteren. Dit touw dient tot sein om op- of nederwaarts te stijgen. Wil het ongeluk, dat de kleine Savoyaard in den schoorsteen geklemd zit, of, wat erger is, dat hij, door roet overladen, geen geluid kan geven, en alzoo het sein niet beantwoorden, dan wordt hij zoo onbarmhartig aan de beenen getrokken, dat de leden ontwrichten, en de arme knaap schier levenloos nedervalt.

Nogtans laten zij zich door dergelijke harde proeven niet afschrikken. Velen zijn in dit industriële van *deftige* zoogenaamde Italiaansche schoorsteenvegers geworden, die in het land, waar de fortuin hen begunstigde, gebleven zijn, en op feestdagen, wegens hun *fashionabel* tooisel, van geene andere *fashionabelen* te onderscheiden zijn.

Spaarzaam in zijne levenswijze, weet de kleine Savoyaard zich zeer te behelpen, en alle kleine winsten opeen te stapelen, opdat hij, met vollen buidel naar zijn vaderland terug keerende, de vreugd en steun worde zijner behoeftige ouderen, die de wederkomst van hunnen lieveling met ongeduld verbeiden. Doch beter dan deze schets, zullen wij liever het volgende verhaal van eenen vriend mededeelen:

» Toen ik eens, volgens mijne gewoonte, in het najaar een uitstapje deed, ontmoette ik eenen hupschen kleinen Savoyaard van omtrent negen jaren oud. Hij was rond en dik van ligchaamsbouw, had een door de zon gebruind gelaat, met zwarte fonkelende oogen; zijne toerusting, bestaande in eenen wandelstok, een vierkant kastje, dat aan een ruw koord over de schouders afhing, en een waterkruikje op zijde, liet geen twijfel over, van welk land hij kwam, en wat zijn beroep was. Hij droeg, namelijk, met meer noch minder dan een marmotje bij zich, dat hij als eersten tak van zijne begonnen industrie beschouwde, door hetzelve der gapende boerenjeugd op zijne reize voor eene kleinigheid te laten zien, waardoor hij alzoo voorloopig zijn leven onderhield, totdat hem eindelijk in de groote wereld iets beters zou ten deel vallen. Naauwlijks kreeg hij mij van verre in het oog, of hij begon zijne schreden te verdubbelen, en toen hij mij digt genoeg genaderd was, sprak hij: »*Digna Jannetta!* wilt gij mijn marmotje zien, genadige heer! het is zeer aardig, en klimt als een katje tegen mijnen stok op. Wilt gij het eens zien? Het zal u koninklijk vermaken!" — Ik gevoelde mij geenszins tot dit koninklijk vermaak gestemd; doch het goede kind scheen, bij de gedachte, dat het in zijn kastje een marmotje, als eigendom, de bron van zijne toekomstige fortuin, verborgen had, zoo gelukkig te zijn, dat het met zekere trotschheid en tevredenheid op hetzelve nederblikte. Bij gevolg wilde ik den armen knaap niet gaarne door een weigerend antwoord teleur stellen, en zeide hem, mij zijn marmotje te toonen. Hij nam het terstond uit zijne schuilplaats, en bedekte het vooral met beide handen, om het te verwarmen; doch het arme Alpendiertje scheen zeer slaperig, en geenszins geneigd te zijn mij koninklijk

te verlustigen. De kleine Jacob geraakte hierdoor zoo zeer in verlegenheid, dat hij nu eens door schelden, dan weder door liefkozingen, zijnen bergrot met de volgende woorden: »Vrolijk, lieve Jeannette!" zocht op te wekken.

»Waarom noemt gij het diertje Jeannette?"

»Om mij mijne zuster te herinneren, die ook Jeannette heet, en die ik zeer lief heb, genadige heer! — Vrolijk, kleine Jeannette, kom, sta toch eindelijk eens op, en toon dezen goeden heer, wat gij al geleerd hebt! Ach! indien mijn beestje maar goed gegeten had, dan zou het wel vrolijk zijn, maar het arme dier heeft van daag nog niets gehad, omdat ik voor mij zelven niets had; doch nu is mijn verdriet al weêr over, want ik vertrouw *lieve heer!* dat gij ons wel iets bezorgen zult om te kunnen eten; en daar gij toch zoo vele schoone dingen bezit, (hij wees op mijn' juweelen ring, diamanten speld, en gouden horologieketting) en veel geld hebt, zoo zult gij wel eene kleinigheid willen geven?"

»Zonder twijfel, kleine vriend! Maar steek uwe Jeannette maar eerst weder in uw kastje; laat het diertje rusten want het heeft toch geen' lust mij zijne bekwaamheden te doen zien. Ziedaar, ga en koop voor u beiden voedsel, en wees zuinig met het overschot van uw geld." — De kleine sprong, bij het aanschouwen van het groote stuk zilver, dat ik hem gegeven had, van blijdschap om zijnen stok rond. Zoo kan dan de door de fortuin mild bedeelde dikwijls, ja, zeer dikwijls de schamelen gelukkig maken! De knaap wreef zich de handen van vreugde, en zeide: »Welk een geluk! Ik gevoelde wel vooraf, dat ik iemand ontmoeten zou, en mijn vader heeft volkomen gelijk gehad, toen hij, bij mijn afscheid, zeide:

»»*Onze lieve Heer* zal u te hulp komen!""

»Leeft uw vader nog, mijn kind?"

»Mijn God! ik hoop toch, dat hij niet gestorven is, noch mijne moeder, noch mijne grootmoeder, noch mijne nicht Jacqueline, noch mijn oom Peter, noch Antonie, noch George, noch Andries, noch Pieter, noch Louise, noch Jeannette; want zij genoten allen eene goede gezondheid, toen ik hen verliet; en het is, bij mijne arme ziel, reeds twee jaren geleden, toen ik van huis ging.

»Zeg mij eens beste jongen! hoe oud zijt gij dan eindelijk?"

»Tien jaren, geloof ik, als de pruimenboomen bloeijen, en, in geval ik juist telle; want ik heb het voorwaar nog niet wel geleerd; nogtans herinner ik mij zeker dat ik vóór omtrent twee jaren nog geheel alleen was, en mijn vader eens tegen mij zeide: »»Hoor, Jacob, gij zijt nu reeds groot en sterk genoeg om uw brood te verdienen; ik kan, helaas! u niet meer geven. Hier hebt gij nog een goed stuk, maar is het laatste, dat ik u aanbied. Daarentegen schenk ik u dit schoone murmeldier, hetwelk ik in het gebergte gevangen heb, en dat zal u voor de toekomst brood verschaffen, wanneer gij het zorgvuldig in uw kastje bewaardt, in de wereld rondraagt, en het den nieuwsgierigen laat zien. Ga met het beestje het land in, wees godsvruchtig, en *onze lieve Heer* zal u te hulp komen.""

»Zijt gij toen werkelijk terstond op weg gegaan?"

»Ik moest wel, omdat men mij niets meer te eten kon geven. Mijne moeder en grootmoeder weenden zeer bij mijn afscheid, en ik ook; doch mijn marmotje, waarover ik zoo verheugd was, troostte mij weder. Met een groot stuk brood voorzien, vingen wij beiden onze reis in de groote wereld aan, en waren niet zeer ongelukkig; maar nadat ik bijna den ganschen dag geloopen had, viel de sneeuw zoo erg dat weldra alles daarmede bedekt was, en ik den landweg niet meer ontdekken kon. Al had ik u toen ook gezien, wat zoude mij dit gebaat hebben, daar ik mij uit groote vermoeidheid niet verder kon voortslepen, en mijne zware klompschoenen steeds in de sneeuw staken? Nu was goede raad duur; ik zette mij in de zachte sneeuw neder, en huiverde van koude, terwijl Jeannette met haren toestand tamelijk tevreden scheen. Erger dan dit was nu de omstandigheid, dat ons brood geheel verteerd was, en ik honger leed. Ik meende hier te zullen sterven en dit maakte mij zeer treurig. Daarop nam ik Jeannette uit haar kastje, opdat zij na mijnen dood konde ontvlieden; want deze diertjes kunnen, wat ik toch niet kan, eenigen tijd zonder voedsel in de sneeuw leven, ik stak het onder mijn buisje; waaruit het mij ten minste vóór mijnen dood niet verlaten zou."

»Arme jongen! hoe zijt gij aan deze ellende ontkomen?"

»O, zeer goed, ik herinnerde mij gelukkigerwijze de laatste woorden mijns vaders: *onze Lieve Heer zal u te hulp komen.* Ik kende hem toenmaals nog niet, den goeden *Lieven Heer*, ik had hem nog niet gezien. Maar nu begon ik hem luidkeels te roepen, en kort daarop ontwaarde ik hem in een woud, niet verre van den grooten weg, en vermits de boomen in hetzelve zeer digt bij elkander staan, was er weinig sneeuw op den grond gevallen, zoodat *onze Lieve Heer* mij konde naderen. Ik groette hem zeer beleefd, en verhaalde hem omstandig mijn ongeluk. Hij nam mij bij de hand en hielp mij gaan, want ik was van koude en vermoeidheid geheel verstijfd en konde mij niet oprigten. Nu geleidde hij mij in zijne hut, liet een goed vuur aanmaken en mij eene voortreffelijke soep voorzetten. Ach! hoe wel is men toch bij *onzen Lieven Heer!*.... Ik weende van vreugde en hij weende met mij. — Den volgenden dag was het schoon weder; ik dankte toen den *Lieven Heer* regt hartelijk voor zijne goedheid en, nadat hij mij nog eenige stuivers als reisgeld in de hand gedrukt had, greep ik mijnen stok, hing mijn kastje om, en reisde verder met mijne Jeannette."

»Hebt gij dan sedert dien tijd weder geen gebrek geleden, mijn kind?"

»Slechts zelden: wanneer ik eenig droog brood, goed water en stroo tot slaapplaats heb, dan ben ik volkomen tevreden en zing ik den dag. Nu en dan ontmoet ik wel eenen *Lieven Heer*; zoo is het, bij voorbeeld naauwelijks eenige dagen geleden, dat een oude *Lieve Heer*, welke daar ginds in dat kleine huis woont, mij dit kamizool ten geschenke gaf, hetwelk mij zeer te pas kwam, vermits het mijne reeds geheel versleten, en ik schier naakt was. Ik weet zeer wel, dat gij ook zulk een goede *Lieve Heer* zijt; en zoo dikwijls ik eenen ontmoet, ben ik geholpen."

Het goede kind had, in de veronderstelling, ook op mij gewacht, en vond zich gelukkiglijk in zijne verwachting niet bedrogen: zijn eenig verdriet was, dat ik zijne Jeannette niet had zien dansen.

Hier nam ik afscheid van den kleinen Savoyaard, die zijnen weg vrolijk vervolgde. De naïve, onschuldige, eenvoudige en vertrouwelijke toon, waarop hij mij zijne lotgevallen verhaalde, had mij zeer getroffen.

De Hemel vernam het, hoe dit kind der armoede met zulk eene geringe gift tevreden is; vermits hij, hoewel onwetend, den Algoede, lovende en prijzende, Hem in elke weldadige ziel meent te erkennen, zijn Wezen in alle deelnemende harten vermenigvuldigt en Hem daardoor, met de reinste vereering, voor zijne goedheid huldigt.

Doch verbeelden wij ons nu zijne terugkomst in de vaderlijke woning. Na eenige jaren in Frankrijk, Belgie en de Nederlanden te hebben rondgezworven; na zich eenen, in zijne oogen, grooten schat met orgeldraaijen, enz. verzameld te hebben, neemt hij vrolijk en welgemoed de terugreis aan, in de hoop zijne arme ouders en bloedverwanten nog levend te zullen ontmoeten. Hij is niet meer hetzelfde armoedige knaapje, gelijk wij vroeger gezien hebben; hij is thans een zestienjarige jongeling, die door de zorg van eenen R. K. geestelijke geleerd heeft, wie eigenlijk zijn *ware Lieve Heer* is.

Behoorlijk naar zijnen stand gekleed en geschoeid, een reiszak op den rug, de waterkruik op zijde, de stok in de hand, en vergezeld van eenen getrouwen poedel, dien hij in Holland heeft opgekweekt, beklautert hij andermaal de bergen van zijn vaderland. — Daar staat hij vol blijdschap op den top van eenen heuvel, van waar hij de eenvoudige woning zijner ouderen in het oog krijgt. Vreugdetranen glinsteren in zijne oogen, en geene pen is in staat het gevoel en de uitdrukking te beschrijven, die zich op zijn gelaat vertoonen. Van ongeduld wuifende met den hoed in de hand, en met een luid *hourah!* hetwelk door zijnen deelnemenden poedel met springen en blaffen geaccompagneerd wordt, vliegt hij in de armen van zijne juichende bloedverwanten, voor wie hij zijne spaarpenningen (een aanzienlijk sommetje in zijn land) uitstortende, door spaarzaamheid, vlijt en eerlijkheid de steun geworden is.

Schepen in Lading.

Naar Amsterdam.

Het gekoperd tweedeks Brikschip Astrea, Kapt. J. A. de Lang. — Adres bij J. L. Gellée. — Sluit 18 dezer.

Het Nederlandsch gekoperd tweedeks Barkschip Suriname, Kapt. R. van der Meij. — Adres bij J. L. Gellée. — Sluit 30 dezer.

Het gekoperd tweedeks Fregatschip Wilhelmina en Maria, Kapitein J. C. Atkes. — Adres bij J. L. Gellée. — Sluit 15 November.

Het gekoperd tweedeks Fregatschip Maria Frederika, Kapt. K. B. de Weerd. — Adres bij Gebroeders Reijns. — Sluit 6 October.

Het gezinkt Schooner Kofschip de Harmonie, Kapt. J. Addicks. — Adres bij Geb. Reelfs.

Het Nederlandsch Kofschip Vriesland, Kapt. J. C. van der Veer. — Adres bij van West & de Hart.

Het tweedeks driemast Galjootschip Nicolaas Witzen, Kapitein F. Lange. — Adres bij J. F. Favereij.

Het gekoperd tweedeks Fregatschip de Jonge Lodewijk Anthonie, Kapt. R. Tjebbes. - Adres bij C. J. Leijsner. — Sluit ultimo dezer.

Het gekoperd Brikschip de Planter, Kapitein H. F. Zeilstra. — Adres bij Leijsner & Scheffer. — Recommandeerd deszelfs Bodem, tot inlading van SUIKER en KATOEN.

Het gekoperd driemast Galjootschip Wilhelmina, Kapt. J. N. Klint. — Adres bij C. J. Leijsner. — Sluit ultimo dezer.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Sophia Cecilia, Kapt. J. C. Radeloff. — Adres bij Kenswil & Co. — Sluit 1 October.

Het gezinkt Brigantijnschip Koophandel, Kapitein Frans Popken. — Adres bij Leijsner & Scheffer. — Recommandeerd deszelfs Bodem, tot inlading van KOFFIJ, KAKAO en KATOEN.

Naar Rotterdam.

Het gekoperd Schoner Brikschip Equator, Kapt. J. G. Kunst. — Adres bij Leijsner & Scheffer. —

Het Nederlandsch Kofschip Alcyon, Kapt. J. van der Kolff Wz. — Adres bij van West & de Hart.

Het Nederlandsch Kofschip de Vrede, Kapt. D. J. Wiersma. — Adres bij J. L. Gellée.

Gedrukt bij de Erven J. Brink.